
PRESENTACIÓ

o quan la Segarra encara existia

Va haver un temps, no fa massa, que al centre del nostre país hi havia una terra dita, des d'antic, Segarra. A penes hi havia indústria i els d'aquí, aquí neixien, vivien i morien. Barcelona encara no obria la seva boca immensa i engolia tot el que li arribava. Hi havia un temps, diuen, en què la gent d'aquesta terra vivia immersa en el seu univers particular, que acabava pocs quilòmetres enllà; aquella gent era part de la terra. El temps corria més lent i es veien passar les hores, els dies, els anys... era el ritme del campanar i les campanes el rellotge. A la vida encara hi havia temps d'enraonar. Hi havia, possiblement, més paraules que no hi ha ara i servien per explicar coses que ara ja no hi són i maneres de viure que pertanyen, només, a la memòria dels més grans. Eren les nostres paraules, la nostra manera de pronunciar-les i la nostra manera de viure-les.

És, aquesta atmosfera que ara no puc descriure amb precisió, part del nostre patrimoni? O és, simplement, un fragment mitificat d'un passat qualsevol? La intuïció em diu que un fragment del passat, o sigui, un bocí d'història, és també patrimoni i que el patrimoni, la història, doncs, no és assèptic, sinó que ens ensenya. No es tracta de pensar, perquè no és exacte ni potser cert, que abans es vivia millor que ara (depèn de qui, podríem començar per dir), però sí que podem trobar, en la nostra història, senyals d'identitat col·lectiva que avui ens falten per complert; vincles de solidaritat que desapareixen; identificació amb un paisatge i una terra que avui no s'entenen i, en fi, una manera de viure, també, que, potser per incapacitat, no esquinçava la terra.

Sant Magí m'inspira això i aquests quaderns del barri, com ja vam començar a insinuar-ho en l'exemplar de l'any passat, pretenen, modestament, recuperar testimonis del món rural; esperen revivre, doncs, una part de la memòria col·lectiva d'una terra que es deia Segarra.

Max Turull Rubinat
Centre Municipal de Cultura